

Подаръкътъ

На Ветка д-ръ Бешкова.

Есенното слънце злати жълтитъ дюли предъ прозорчето на Савичката. А той не вижда. Не вижда и златната лентичка, която играе по стената.

Савичката е боленъ. Лежи на земята и се мѣта налѣво, надѣсно, като пребита птичка. Силенъ огънь го изгаря. Устнитъ му сж сухи и напукани, очитъ затворени. Позапре се за малко, после пакъ се хвърли на другата страна и едвамъ прошепва:
— Водица!

Майка му, седнала до него, го гледа съ насълзени очи. Държи на челцето му мокра кърпица. И гледа, какво ще прошепнатъ изгорѣлитъ му устица. Когато каже „водица“, тя му мокри устнитъ и му говори:

— Миличкото ми, не искашъ ли друго?

Савичката нищо не отговаря. Само се мѣта и стене. Не чува и не вижда. Ушитъ му бучатъ, клепачитъ притискатъ очитъ му като два тежки камъка.

Още едно живо сщество стои въ стаичката и гледа натжжено ту Савичката, ту майка му. Сойка — едно малко кученце — се е притиснала до майката и се чуди, защо Савичката не става.